

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντῆς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΟΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδότηι: Κ. ΖΙΒΙΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλάδιον: — Ἀργύρου Ἐφταλιώτη, «Ὁ Καπετὰν Σταμάτης, ὁ Πολίτης». — Ι. Γρυπάρου, «Κριτική». — Κώστα Παθαγιάννη, «Παράξενα τραγούδια» (γαλήνη). — Γρ. Ξενοπούλου «Ὁ Ψυχοπατέρας» (δράμα). — «Φιλολογικὴ ἑσπερίς». — Η. Ardel «Καρδία Σκεπτικιστοῦ» (μυθιστορία).

Ἐξωφύλλου: — Βρουκόλακα, «Ἀπογευματινὴ». — Ι. «Ἐκ τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων μὰς». — Γ. Ι. Κάρο. «Ἀνάλεκτα». — «Ἀλληλογραφία».

Συνδρομή: Ἐν Κωνσταντινίῳ γρ. 40. — Ταχυδρομικῶς γρ. 34. — Ἐξωτερικῶς γρ. 12. — Ἐκάστον φυλλάδιον γρ. 1. Ἀπὸ τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς δίδεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ καὶ Σα, Γαλατῆ, ὁδὸς Χαρχατῆ, ἀριθ. 12.

ΑΠΟΓΕΜΑΤΙΑΝΗ

Ο Σάνκο Πάνσας όταν για πρώτη φορά παρουσιάστηκε 'ς τις δίπλες της «Ήχους» ήταν γνωστός και δεν είχε ανάγκη να συστηθῆ· δεν το έκαμε. Ο χρονογράφος το έθεώρησε περιττό, ἡ ἀπαισιοδοξία του ἡ παράξενη, ἡ ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ ἴδιος ὁ πεσιμισμός του, τὸν ἀπαλλάττον ἀπὸ τέτοιες ἐθιμοτυπίες. Ἐγὼ ὅμως θάρρῶ τὸν ἐαυτὸν μου ὑποχρεωμένον νὰ τὸ κάμω.

Πρῶτα - πρώτα γιατί κανείς δεν με γνωρίζει και μπορεί πολλοὶ ἀναγνώστει νὰ ἔχουν ἐγγλέζικη ἀνταρροφή κι αὐτὴ νὰ μὴ τοὺς ἐπιτρέπη νὰ μιλοῦν ἀνθρώπους πού δεν γνωρίζουν· δεύτερον και ὁ ἴδιος εἶμαι πολὺ τυπικός· ἔζησα σέ μέσο νὰ μὴ στάξῃ νὰ μὴ βρέξῃ και ἀπόκλινα κατὰ παραξενιές τοῦ καιροῦ και τοῦ μέσου ἐκείνου, ἀλλὰ λέγω πολλὰ πρὶν νὰ συστηθῶ. Λοιπὸν εἶμαι βρουκόλακας· μὴ τρομάζετε, βρουκόλακας καλός, πού ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους και πρὸ πάντων τὰ περιοδικά. Ἄ! τὰ περιοδικά!... Κόντεψα νὰ προδώσω ποιὸς ἦσαν πρὶν νὰ γίνω βρουκόλακας και αὐτὸ αὐστηρὰ μᾶς τὸ ἐμποδίζουσιν. Ὅπως κι' ἂν ἦναι μὴ με φοβάστε, δεν εἶμαι κακός. Τὸ μόνο μου ἐλάττωμα εἶναι νὰ μὴ χωνεύω τὰ παράξενα, ἂν και ὁ ἴδιος ἔχω πολὲς παράξενιές. Γι' αὐτὸ τὸ ἄγλο στομάχι μου με πονεῖ ἀπὸ τὸ περιεσπόμενον σάββατο. Θυμοῦμαι μιὰ φορὰ ὅταν φορούσα σάρκα και ὄστρα, ἦλθε στὴν Πόλη ὁ Γκιζζας. Τὸν ξέρετε τὸν Γκιζζα; τὸν θυμάστε;

Χαριτωμένο παλλιακί, εὐμορφο, γερὸ, κλαουκωμένο και εὐχάριστο. Ὅταν σὲ μιλοῦσε, ἄψε σβύσε, σ' ἔκαμνε δικό του· μὰ ὅταν ἔπερε τὸ φλάουτο, θαρρούσε πού σὲ ἀρπαξε μὲ τὰ γερά του τὰ χέρια τὴν καρδιά και μ' ἕνα δυνατὸ σαοῦντημα τὴν ἔστειλε ψηλά ψηλά, στὴν χώρα τῶν ὀνείρων και τοῦ ἰδεώδους· και ὅταν σ' ἄφρνε νὰ κατεβῆς ἦσαν τόσο οὐριασμένος πού δεν μπορούσε νὰ συνέλθῃς. Ἐτσι τὴν ἔπαθε κι' ἕνα δικό μας καλὸ παιδί κι' ἄξιο παλλιακί τοῦ στίχου: ξεσηκώθηκε στὰ ψηλά τόσο πολὺ, πού σὴν ἔπεσε, τόσο ἔσφιξε ὁ λάρυγγας του ὥστε δεν μπόρεσε νὰ πῆ παρὰ μόνον:

Ἐν τῷ μέσῳ Μουσῶν
Ἰῆθι Γκιζζα φουσῶν!

Ἰδιόρρυθμο δίστιχο, παράξενο ἀλλὰ πού μαρτυρεῖ πὼς ὁ Γκιζζας, ἤξευρε νὰ ξεμουκλιζῆ μὲ τὸ φλάουτό του. Αὐτὸς θελήσει νὰ δώσῃ συναυλία σὲ μιὰ καμωμένη και σεβαστὴ σάλα μας, μὰ τὸν εἶπαν πὼς σ' αὐτὴ τὴ σάλα μέσα ἔρχεται ὁ κόσμος διὰ νὰ διδαχθῆ ἢ νὰ εὐχαριστηθῆ μὰ μπαινέι πάντα δωρεάν. Με πληρωμὴ ἢ πόρτα της δεν ἀνοίγει...

Τὸ παρασπόμενον σάββατο ἐκείνη ἡ πόρτα ἀνοίξε με πληρωμὴ—ὄχι γιὰ τὸν Γκιζζα· ἐκεῖνος εἶναι μακριὰ— γιὰ ἕνα ἄλλο μας ἀθῶν και αὐτὸ ἀληθινὸ, μὰ ἀνοίξε με πληρωμὴ...

Θὰ με πῆτε ὅτι ἄλλες οἱ ἀκαιτήσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης και ἄλλες οἱ σημερινές. Και γιὰ νὰ δείξω πὼς ξέρω δὲ κι' ἐγὼ μιὰ ξένη γλώσσα... τῆς ἐποχῆς μου, θὰ σὰς τὸ μεταφράσω λατινικά: O tempora o mores!

Ἀλλὰ μήπως μόνον στὴν πόλη ἔχουμε παράξενα; Τὴν προπερασμένη ἐβδομάδα γέννηκε και μιὰ παράξενη δίκη στὴν Ἐλβετία. Ἡ δίκη αὐτὴ ἔκαμε πολὺ κρότο και ἔθρεψε πολλοὺς ἀρθρογράφους τοῦ κόσμου· γιατί τάχα νὰ μὴ δώσῃ κι' ἐμένα τὸ δικαίωμα νὰ μουντζουρώσω λίγο χαρτί; Ὅλοι ξέρουμε πὼς ὅλες οἱ μύτες δεν ἔχουν τὸ ἴδιο κόψιμο. Ὑπάρχουν μύτες και μύτες. Ἐνας ὅμως Ἐλβετὸς τὸ παράκαμψε μὲ τὴ μύτη του· θάρρῃσε πὼς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν στείλῃ τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπό του πού ἡ φτωχὴ δεν μπορούσε νὰ κρατηθῆ στὴν ἰσιάδα και ἔκλινε μελαγχολικὴ στὴ γῆ. Γιὰ νὰ δικαιοδῶσῃ τὴν μελαγχολία τῆς μύτης του ὁ καλὸς Ἐλβετὸς, κατώρθωσε μὲ χίλιες δὺς συνταγές τοῦ Βίκχου νὰ τὴν δώσῃ τὸ ποῦ γιαιστερὸ κόκκινο χρώμα.

Δεν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ προσθοσία και τὸ πρόσωπο ἔκαμναν μιὰ παράξενη ἀντιβολή.

Ἐνὼ λοιπὸν ὁ Ἐλβετὸς και ἡ μύτη του πήγαιναν μιὰ μέρα στὸ γειτονικὸ καπηλιό, τὸν ἀπαντᾷ ἕνας χρονογράφος, πού ἔτρεγε σὴν τὸν τρελὸ νὰ εἶρῃ θέμα, γιὰ νὰ γεμίσει ἀρκετὸ μέρος τῆς Ἐφημερίδας του.

Εὐρηκα! φωνάζει και μὲ τὴ μύτη τοῦ συμπαιρώτου του γεμίζει τὸ μισό του τὸ φύλλο.

Ὁ μεταρῶς θυμῶνει και...τὸν τραβᾷ στὸ δικαστήριον. Οἱ δικασταὶ θὰ γέλασαν ἀπὸ μέσα τους και φανερὰ ἀθώωσαν τὸν χρονογράφο... ἴσως τὸ δικαίον τοῦ ἄλλου θὰ ἦτο κραμμένο πίσω ἀπὸ τὴ μύτη του.

ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

« Ἡ «Ἐστία» τῶν Ἀθηνῶν ἐτοιμάζει μεγαλοπρεπῆς πανηγυρικὸν τεῦχος τῶν «Διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων», συντεθὲν τῇ συνεργασίᾳ ἁλλοδαπῶν και Ἑλλήνων σοφῶν, ἀρχαιολόγων, συγγραφέων, ποιητῶν και καλλιτεχνῶν.

«Ἐξεδόθησαν τύποις Γ. Κασδόνη ἐν Ἀθήναις «Ποιήματα παλαιὰ και νέα» τοῦ κ. Α. Προβελεγγίου, ἀποτελοῦντα κομψότατον τόμον πωλούμενον και ἐντάθηα.

«Δύο δραματικὰ ἔργα ἀναγγέλλει ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Γ. Καμβούσης τὸ «Μυστικὸ γάμου» και τὸ «Φάρσα τῆς ζωῆς» δι' ἀγγελίας, ἧτις ἔχει τὸ ἰδιάζον νὰ εἶναι ἡ πρώτη, ἂν δεν ἀπατώμεθα, γεγραμμένη εἰς τὴν δημοτικὴν. Τὴν παραθέτομεν ὅπως ἔχει: «Μ' αὐτὴ τὴν ἀγγελία μαθαίνουν οἱ φίλοι μου και κάθε φιλόμουσος, πὼς σὲ λίγο καιρὸ θὰ κυκλοφορήσῃ βιβλίον, πού ἀρχίσει νὰ τυπώνεται. Δύο ἔργα σκηνικά θὰ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣ, Ο ΠΟΛΙΤΗΣ

— Τώρα νὰ μᾶς πῆς, Καπετάν Σταμάτη, ἕνα πρῶμα πού συχνὰ θάρρῶ, τὸ δηγήθηκες, μὰ ἀπὸ τὸ στόμα σου ποτὲς δεν τάκουσα; Γιατί σὲ λέν Πολίτη;

— Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ καλὸ κρασί, δεν χάλω τὴν καρδιά σου, κάνει ὁ Καπετάνιος.

Και σὰ σκιοθήκαμ' ἀπὸ τὸ τραπέζι, και κλαουστρωθήκαμε στὸ μιντέρι, ἄρχισε και μᾶς ἔλεγε:

«Ἐκίονα ὡς δεκάξην χρόνον ὅταν πρωτομείσεψ' ἀπὸ τὸ χωριὸ μας· ἀρῆκα εἶπε μάννα και μιὰ ἀδερρή. Και δεν ξενιτεσοῦμαι γιὰ δουλειά. Σκοπὸς τῆς μακαρίτισσας εἶτανε νὰ με κάμῃ μεγάλον ἄνθρωπο. Γιὰ τὴν προικα τῆς ἀδερρῆς μου ἀνάγκη νὰ βικαστῶ και νὰ μῶ σὲ δουλειὰ δεν εἶταν, ἐπειδὴ τὰ πρόβλεψε ὅλα ὁ μακαρίτης ὁ γέρος μας, και τῆς εἶχε ἀρῆμενα, ἴσα ἴσα τὰ χτήματα πού ἔδλεπε περὶ σὴν περνούσες ἀπὸ τὰ μέρη μας, και ρωτοῦσες. Σκοπὸς μας λοιπὸν εἶτανε νὰ σπουδάξω, και πιά ἡ γιαντρός, ἡ και δεσπότης ἂν ἤθελε ὁ Θεός.

Δεκάξην χρόνον ἀμύστακο παλιакί, ἄθω σὴν κορίτσι, συμμαζεμένο, με χίλια ὄνειρα και με δίγως κόσμον πεῖρα, κι' ἴσια στὴν Πόλη, στὸ Φανάρι, σὲ κάποιον Ἀνέστη, ἕνός πού γινώριζε ἀπὸ τὰ παλιὰ τὸ γέρο μου σὴν ταξίδευε, πού τί εἶταν ἡ δουλειὰ του καλὰ καλὰ δεν τὸ γινώριζα, ζωγραφούσε ὅμως κάποιες ἄγιες εἰκόνες, και με πολὺ καμᾶρι τις κοίταζε, κι' ἀδικο δεν εἶχε, γιατί ὅλοι του οἱ ἄγιοι Νικόλαοι, — τὴ χάρι τους νάχουμε, — ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο νὰ μὴτε τρῖχα διαφορὰ!

Τί πρῶμα και τί κακὸ σὴν τὴν πρωτοεἶδα τὴν Πόλη ἀπὸ τὸ ταπεινὸ μου χωριό! Τί ἀπέραντη μερμηγκιά, τί λαμπρότη και τί μορριά! Ἐκεῖνα τὰ κυπαρίσσια, ἐκεῖνοι οἱ μιναρῆδες κι' οἱ ὄθλοι! Ἐκεῖνες οἱ φωνές και τὰ τραγῆματα στὸ Γιοφύρι, σὴν πρωτοπάτησα και ξεκινούσα με τὸ Σιὸρ Ἀνέστη κατὰ τὸ Φανάρι. Πού εἶνε ἡ μάννα μου νὰ τὰ δῆ ὄλ' αὐτὰ, πού εἶναι ἡ ἀδερρῆ μου, οἱ ἀξιδέρρες μου, νὰ τὰ δοῦν και νὰ τὰ λέν κατόπι, και τελειωμὸ νὰ μὴν ἔχουν οἱ ἱστορίες τους! Ὡ; και δάκρυα μου ἦσαν ἀπὸ τὸ θαυμασμὸ κι' ἀπὸ τὴν ἀνιστόρηση, τί θὰ λέγανε νὰ τὰ βλεπαν οἱ δικαί μου!

Τοῦ Σιὸρ Ἀνέστη ὅμως τίποτις δεν τοῦ ἔλεγα. Πολίτης αὐτός, ἔπειτα φίλος και τοῦ πατέρα μου, φαίνονταν μπρός μου σὴν εἶδος ἅγιος, σὴν εἶδος ἄνθρωπος πού πρέπει νάχη σοφία και γνώση μέσα του με τις καρδιές. Καταδέχονταν ὡς τόσο ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ με ρωτᾷ γιὰ τοὺς δικούς μου, ἂν και δεν τοὺς ἤξερε, ἔξόν τῆ μάννα μου, πού τὴν εἶδε θάρρῶ νῆρη σὴν τόπο μας.

Φτάσαμε στὸ σπίτικό του, μου ἔδειξε τὴν κάμαρά μου, ἔβαλε μέσα τὰ λίγα μου πράματα, πού τὰ κουβαλοῦσε κατόπι μας ὁ χαμᾶλης, με κατέβασε ἔπειτα στὴν τραπέζι καὶ εἶταν ὄρα ραγεῖ. Ἐκεῖ

εἶταν ἡ κυρά του, εἶταν κι' ἡ κόρη του, κορίτσι μελαγχολικὸ και γαλανομάτιο, ὡς δεκάξην χρόνον κι' αὐτό. Ἄνοιξε τὸ στόμα τῆς κυρῆς κι' ἔπεσε βρογὴ πολιτικὰ λόγια, πού τάκουσα, κι' ἔλεγα πὼς τί θὰ λέγε, ἀνίσως κι' ἀκουγε τις δικές μας τις χωριανές νὰ μιλοῦν! Παρκακῶ στα λόγια δεν πήγαινε μῆτε ἡ μικρή. Και νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ, αὐτὴν τῇ συντροφιά ἐγὼ εἶμαιν τὸ κορίτσι!

Σὴν ἀποράχαμε, και πῆραν οἱ κυρῆς τὰργόχειρό τους, κάθησε ὁ Σιὸρ Ἀνέστης και μου ξήγησε τὰ σχέδιά του, σὲ ποιὸ σχολεῖο θὰ με βάλῃ, σὲ ποιὰ τάξη θάρρει, με ποιὸς δασκάλους ἴσως, τί καλὰ πού θὰ με ρωντίζῃ, κατὰ τὴν ἐπιθυμία τῆς μάννας μου, πού τοῦ τὰ εἶχε ρωσικά ὅλα γραμμένα, σὴν παιδί του νὰ με κοιτάξῃ, και με τᾶζημιώτο μαλιστὰ, γιατί δὺο μετζέτια εἶτανε συμφωνημένα νὰ τοῦ στέλνουνται καθε πρώτη. Κ' ἔτσι, ἀπὸ αὐριο κιόλας, ἄρχισα νὰ πηγαῖν στὴ Μεγάλη Σχολή.

Ἐπίσης με τὴν καρδιά μου τῇ δουλειᾷ, και σὲ λίγο προδέψα τόσο, πού διαβάζα Πολιτικὴ ἐφημερίδα, και τὴν καταλάβαινα. Θυμοῦμαι πού παραδίνουμου Χρυσόστομο· ἀνέβαινα καθε βράδυ στὸν ἡλιακὸ πού Σιὸρ Ἀνέστη ἄμα ἄρχιζαν οἱ κυρῆς τὰργόχειρο, κι' ὁ Σιὸρ Ἀνέστης τις ζωγραφίες του, και σπουδάξα τὰ μαθήματά μου! Ἐπειτα κοίταξα γύρω μου, τῇ μεγαλοπρεπείᾳ ἐκείνη τῆς πεντάμορφης Πόλης, κι' ὄνειρευοῦμου τις ἱστορίες πού θὰ εἶχα νὰ λέγω στους δικούς μου, ὅταν με καλὸ γυρίσω στὸν τόπο μου. Μιὰ τέτοια πανώρη βραδιά κάθουμου ἀπάνω στὸν ἡλιακὸ κι' ἔκανα σερβιάνι, ὅστερ' ἀπὸ τὸ μάθημά μου. Ἡ κερά Ἀνέστη και με τὸ ράψιμό της, κι' ὁ Σιὸρ Ἀνέστης με μιὰν εἰκόνα πού ἤθελε νὰ τὴν ἀποτελειώτῃ, κι' ἄς εἶτανε και νύχτα, μῆτε ἂν ζούσαν δεν ἤξερες. Ἄλλοτες ἀκουγα κάποτε τῇ λαλιά τῆς μικρῆς, μὰ ἐκείνη τῇ βραδιᾷ μῆτ' ἡ μικρὴ δεν ἀκούγονταν. Και γιατί θάρρει πὼς δεν ἀκούγονταν; Εἶταν ἀποπίσω μου, μέσα στὴν ἀπάνω τὴν κάμαρα, κι' ἔπλεκε. Ἐπλεκε με τὴν καλτσουβελόνα, και με τὸ νῶ της.

Σταμάτησα τὸ συχνὸ μου τὸ σούριγμα ἄμα τὴν εἶδα ἀνέθηκε ἄξαφνα παράξενο σύγγραφο στὰ στήθια μου. Θύλωσαν τὰ μάτια μου, και μῆτε τὸν Τοπαλέ δεν μπορούσα πιά νὰ δῶ. Τὸ παρατήρησε αὐτὴ, δεν τὸ παρατήρησε, δεν ξέρω. Ἀρῆκε ὅμως τὸ πλεξιμό της κι' ἦρθε ὄξω. Εἶταν βασιλευμένος ὁ ἥλιος, ὄρα πολλή. Ἀρχιζαν και τρεμουλιάζαν τὰ στερά. Ἰσιαι κοντὰ μου ἦρθε ἡ ἀθεόροβη! Τουρτοῦριζε τὸ σιαγόνι μου ἀπὸ τὸ σύγγραφο. Ἦρθε κι' ἀκούμπησε στὰ κάγκελα τοῦ ἡλιακοῦ, ἴσια πλάγι μου. Ἐτρεμα και πήγαίνα. Στέγνωσε ὁ λαϊμός μου, κι' ἕνας βῶλος μου τὴν ἐπινυγε τὴν καρδιά μου.

— Βλέπεις τί ὄμορφη πού εἶναι ἡ Πόλη μας; γινώριζε και μου λέει· και τὰ μάτια της ἄστραφταν. Νὰ γείνης Πολίτης και σύ.

— Εἶμαι Πολίτης, ἔκαμα κουράγιο και τῆς εἶπα.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1

ΓΑΛΛΗΝΗ

Στου άπεραντου πελάγου τὰ πλάτια τὰ μυ-
στικά, μαγική κι' άφάνταστη άπλώνεται ἡ γα-
λήνη, συνεπαίρνοντας τὸν νοῦ σὲ όνειρομέ-
νους κι' άπλαστούς κόσμους.

Τὴ ζήτησα στὰ γαλανὰ τὰ πλάτια τοῦ για-
λοῦ τὴ μαγική κι' άφάνταστη γαλήνη τῆς ψυ-
χῆς καί—δὲν τὴν νῦρα...

Στῆς γῆς τὰ μακρονὰ λειβάδια τὰ όλόδρο-
σα, ποῦ περικλειοῦν άρμονικά τῆς γαλανῆς
τῆς θάλασσας τῆς άκρας, ζιλεφτῆ μες τῆς πρα-
σινάδες τῆς βελοῦδινες κι' ανιστόρητη μες τοῦ
ρουακιοῦ τὴν κρυσταλλένια μουσική, βασι-
λέβει κι' ἐκεῖ ἡ γαλήνη.

Τὴ ζήτησα στὰ ζυμάραντα λειβάδια τὰ όλό-
δροσα τῆς γῆς, στῆς πρασινάδες τῆς βελοῦδι-
νες, στὴν κρυσταλλένια μουσική τοῦ ρουακιοῦ,
τὴν ανιστόρητη καί ζιλεφτῆ γαλήνη τῆς ψυ-
χῆς, καί—δὲν τὴν νῦρα...

Στου ψαροῦ τὴν φτερωτὴ φελοῦκα τὴν ἐζη-
τησα, στοῦ ζεβογάτη τὴν άχιροπλεχτη καλύ-
δα, στοῦ νάφτη τὸ καράβι τὸ όλόδρομο, στοῦ
βασιλιῶ τὰ όνειροφάνταστα παλάτια, παντοῦ
τὴ ζήτησα.

Τὴ ζήτησα στοῦ άσκητῆ τὴν μοναξιά τὴν
άχαρη, στοῦ κνυηγοῦ τὸν άσκοπο σκοπὸ, στοῦ
άγνωστου ξένου τὰ ταξίδια τὰ όλόμακρα, στοῦ
Σάυλωκ τὸν βρωμερὸν τὸν πόθο.

Τὴ ζήτησα παντοῦ τὴ μαγική γαλήνη τῆς
ψυχῆς, καί—δὲν τὴν νῦρα...

....Μαζὶ με τάγεράκι τοῦ βουγοῦ, τὸ άθάνα-
το, μαζὶ με τὸ μεθύστικὸ θαλασσινὸ άγέρι,
γιατὶ, γιατί νὰ μὴ μπορούμε νάναπνέουμε τῆς
θάλασσας τὴ μαγική γαλήνη τὴν άφάνταστη,
τῆς γῆς τὴν ανιστόρητη καί ζιλεφτῆ γαλήνη
—τὴ μυστικὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς;...

(Μάρη).

ΠΑΣΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(*Ίδε σελ. 28).

Βάρλας.—Αὐτὸς ὁ Τζῶν Λάτζερς φαίνεται ὅτι
ἦταν ρωμηῆς.

Βένιερος.—'Α!

Βάρλας.—Συγγενεὶς ἐκεῖ δὲν εἶχε κανέναν, δια-

θήκη δὲν ἄφησε, κληρονόμος δὲν ἐπαρουσιάσθη κα-
νεὶς, καί ἡ περιουσία του—μια περιουσία αρκετὰ
μεγάλη, σχεδὸν ἀπὸ 200,000 δολάρια.—ἔμειναν
ἔτσι, σχολαίονσα, ὅπως λένε οἱ δικηγόροι.

Βένιερος.—Αὐτὸ νὰ ἰδοῦμε!

Βάρλας.—Κτεδερῶν τῆς περιουσίας αὐτῆς, διωρί-
σθη ἐκεῖ ἓνας τραπεζίτης, ὁ ἐντιμώτατος Οὐίλλιαμ
Βάρκι...

Βένιερος.—Βάρκι... γνωστός.

Βάρλας.—'Ο προχειρότερος, ποῦ εὐρίσκειτο εἰς
σχέσεις με τὸ μακκρίτη, ἀρ' οὔ αρκετὸ μέρος τῆς
περιουσίας του, τὸ εἶχε κατατεθειμένον εἰς τὴν τρά-
πεζάν του.

Θεῶν.—Ναί.

Βάρλας.—Τὸ Ἑλληνικὸν Προξενεῖον,—σῆς εἶπα
ὅτι ἤξευραν πὼς ὁ Τζῶν Λάτζερς ἦτο ρωμηῆς, ἀλλὰ
τίποτε περισσότερον,—ἐδημοσίευσε μίαν εἰδοποίησιν
γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἔστειλε δὲ καί ἐδῶ σ' ἓνα δυὸ
ἐφημερίδες νὰ γράψουν ὅτι στὴν Ἀμερικὴ ἀπέθανεν
ἓνας τέτοιος καὶ τέτοιος καὶ ὅτι ἐκλείπει ὁ κληρο-
νόμος ἢ οἱ κληρονόμοι νὰ παρουσιασθοῦν, κτλ. ὅπως
γίνεται συνήθως.

Βένιερος.—Θυμοῦμαι κι' ἐγὼ ποῦ εἶδα μιὰ τέ-
τοιαν εἰδοποίησιν καὶ ἀναστρέφαξα... Λέγε.

Βάρλας.—Ναί· ἀλλὰ κληρονόμος δὲν ἐπαρουσιάζ-
στακε ἔως τώρα.

Βένιερος.—Τίς λές;!

Βάρλας.—Κανεὶς, οὔτε ρωμηῆς οὔτε ξένος, δὲν
ἤξευρε νὰ ἔχη συγγενὴ στὴ Νέα Ὑόρκη, ποῦ νὰ λέ-
γεται Τζῶν Λάτζερς.

Εὐτύχιος.—Διάβολε!

Θεῶν.—Περίεργο πρᾶγμα. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἔ-
πεσεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

Βάρλας.—Μὰ νὰ ποῦ δὲν ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ,
ἀλλὰ ἀπλούστατα ἀπὸ τὸ νησί τῆς Σύρας.

Βένιερος.—Μπᾶ! Μήπως ἦταν...

Βάρλας.—Βεβαιότατα. Νᾶ, τώρα μάλισ τὸ ἐμά-
θκα καὶ ὀλωσδιόλου κατὰ σύμπτωσιν. Τὸ ὄνομα
ἦταν κάπως παραποιημένο. Ὁ Τζῶν Λάτζερς, αὐτὸς
ὁ άγνωστος άμερικάνος, ἦτο ὁ Γιαννάκης ὁ Λαζού-
ρης, ὁ γνωστός μου καὶ ὁ γνωστός σας.

Βένιερος.—'Ο Λαζούρης;!

Θεῶν.—'Ο ἀδελφός τῆς Ἀγγελιδαινας!

Βάρλας.—'Ολος καὶ ὅλος!

Θεῶν.—Καλὲ αὐτὸν τὸν ἐκλιγαν γιὰ χαμένο,
γιὰ πεθαιμένο.

Βάρλας.—Βέβαια: γιατί ἔχει τριάντα χρόνια
τώρα, ποῦ ἄλλαξε τὸνομά του καὶ δὲν εἶδε ἀ-
κρόασι σὲ κανέναν, οὔτε πατριῶτη, οὔτε συγγενῆ.

Θεῶν.—Καὶ θυμοῦμαι μάλιστα, πρὸ... 20 ἔτων,
ὅτι κάποιος ἦλθε καὶ εἶπε τῆς Ἀγγελιδαινας, ὅτι ὁ
Γιαννάκης ἀπέθανε, γιὰ βέβαιον.

Βάρλας.—'Ε, ἦτον φέμματα.

Εὐτύχιος.—Αὐτὰ εἶνε τὰ Ουαμάσια τῆς Ἀ-
μερικῆς.

Θεῶν.—'Η καίμενη ἡ Μαρίκα! Ποῦ νὰ το ἤ-
ξευρε ποῦ πέθανε καὶ ἄφινε τὰ παιδάκια τῆς ἔφημα...

Βένιερος.—(συνεργόμενος ἐκ τῆς βαθείας του
σκέψεως.) Σῆς παρακαλῶ, ἀφήστε τώρα τὰ μαιρολό-
για. Γιὰ πές μου, Βάρλα, πὼς ἔμαθες ὅτι ὁ Τζῶν Λά-
τζερς εἶνε Λαζούρης; [*Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Φραντζίσκα
παρῆθετε τοῖς καρδέες καὶ φέγγει, ἐκπληκτος διὰ
τὴν προσοχὴν μεθ' ἧς ἀκούουν τὸν Βάρλαρ.*]

Βάρλας.—Περί αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει καμμία ἀφι-
βολία· τὸ ἀνεκάλυψε ἓνας ρωμηῆς, φίλος τῆς οἰκο-
γενείας παλαιῆς, στὴ Νέα Ὑόρκη.

Βένιερος.—Μήπως ὑπόπτευσε τίποτε αὐτὸς;
Γιάνκος.—(εἰσερχόμενος) Κύριε Βένιερη νὰ ἰδῆ-
τε καὶ νὰ ὑπογράψετε αὐτὰ τὰ γράμματα.

Βένιερος.—Καλὰ, καλὰ. Πάρτε μίση καὶ ἔρ-
χουμι. Τώρα ἔχω δουλειά. (*Ὁ ἰπάλληλος ἐξέρχεται
κλείων τὴν θύραν.*) Ἐ, μήπως ὑπόπτευσε τίποτε;

Βάρλας.—'Α μπᾶ, κανέναν ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ ρω-
μηῆδες δὲν ἤξερε ρωμῆ Λάτζερ. Δὲν τοὺς συναν-
στρέφετο ὁ μακκρίτης, ἔπειτα πολὺ λίγον καιρὸ
εἶχε ποῦ ἔμεινε στὴ Νέα Ὑόρκη. Φαίνεται ὅτι ἡ
ἀνεκάλυψις ἐγένεε κατὰ τύχην. Ἐπήγε τελευταίως
ἓνας ρωμηῆς ποῦ εἶχε γνωρίσει πρὸ ἑτῶν τὸ Λάτζερ
στὸ Λίβερπουλ· αὐτὸς ἄμα ἔμαθε τὸ περιστατικὸν
τῆς κληρονομίας, εἶπεν ὅτι ὁ Λάτζερς ὠνομάζετο
Λαζούρης καὶ ὅτι κατήγετο ἀπὸ τὴν Σύρον. Κάποιος
τότε ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ τὸ ἀκουσαν, ἐξέτασε καὶ ἔ-
γραψε ὅλα τὰ καθήκιστα σ' ἓνα φίλο του στὴ
Σύρα, νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συγγενεὶς, ἂν ὑπῆρχον,
καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸ ἔμαθε ἡ Ἀννίτα ποῦ μου γράφει.
(*Ἐξάγει τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἐξετάζει τα-
χέως ὁ Βένιερος.*)

Βένιερος.—(Βίβλος γενέσεως...)

Εὐτύχιος.—Εἶνε συγγενῆς αὐτῆ ἡ Ἀννίτα;

Θεῶν.—'Οχι, εἶνε πάλι φιληγνάδα τοῦ σπι-
τιοῦ. Αὐτὴ ἔχει τώρα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς τῆ
ὄρφανᾶ. Ἀλλὰ τί νὰ σου κάμη ἡ καίμενη!...

Βένιερος.—Ἐνοεῖται, ὅτι τὰ ὄρφανὰ Ἀγγελί-
δου, εἶνε οἱ πλησιέστεροι συγγενεὶς.

Βάρλας.—Καὶ οὔτε ὑπάρχει κανέναν ἄλλης
τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ.

Βένιερος.—Ὡστε τώρα πρέπει νὰ παρουσιασθοῦν
ὡς κληρονόμοι καὶ νὰ πάρουν τὴν σχολαίονσαν
περιουσίαν.

Βάρλας.—Τί ἄλλο! αὐτὸ βέβαιον.

Βένιερος.—Καὶ ἔρχεται ἐδῶ νὰ με παρακαλέ-
σης γιὰ εὐεργεσίαν καὶ δὲν πηγαινεὶς καλλίτερα
στὸ Γεώργιο τοῦ Ἀγγελίδου, ποῦ θὰ γίνῃ ἐκτομο-
μιοῦχος;

Βάρλας.—Θὰ γίνῃ... μὰ ὡς ποῦ νὰ γίνῃ; Περὶ
αὐτοῦ πρόκειται. Εἶνε εὐκολο νομίζεις; Ἐ, ἂντε νὰ
πάρουμε τὴν περιουσίαν! ἓνας λόγος εἶνε. Ἀλλὰ πό-
σα χρειάζονται! θὰ παρουσιασθοῦν, θὰ ἐξετάσουν,
θὰ ποδεῖξουν ὅτι εἶνε συγγενεὶς, ὅτι εἶνε οἱ πλη-
σιέστεροι, θὰ ποδεῖξουν τὴν καὶ τὴν τῶν, θὰ

κάμουν πληρεξούσιον στὴν Ἀμερικὴ, ἀλλήλο-
γραφίαι, ποιστοποιητικὰ, ἔγγραφα, ἓνα σωρὸ ἱστο-
ρίαις. Ἴσως μάλιστα χρειασθῆ νὰ πάγη κανέναν στὴν
Ἀμερικὴ γιὰ νὰ παραλάβῃ. Ἐνοεῖται: ὅτι γιὰ
ὅλ' αὐτὰ χρειάζονται ἐνέργεια καὶ προπόντων πα-
ράδες. Καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ πῶ...

Βένιερος.—Καταλαβαίνω (σκεπτικὸς) ναί, κα-
ταλαβαίνω...

Βάρλας.—Συγγενεὶς σου εἶνε, ὅπως εἶνε καὶ
συγγενεὶς μου. Μακάρι νὰ μπορούσα ἐγὼ ἀλλὰ
ξέρεις ὅτι δὲν ἔχω τὰ μέσα. Ἀπὸ ἐνέργεια, μπο-
ρῶ νὰ κλάθω ὅτι θέλῃς, ἀλλὰ γιὰ παράδες, τί
νὰ σε πῶ, ἀδελφέ, δὲν βγαίνω — τὸ ξέρεις.

Βένιερος.—Παράδες εἶνε τὸ μόνον εὐκολο νὰ
βρεθοῦν, ὅταν πρόκειται γιὰ τέτοια δουλειά.

Βάρλας.—Καὶ τί ἀνάγκη ἔχουν τὰ ὄρφανὰ νὰ
πᾶνε σὲ ἄλλους, ἀρ' οὔ ἔχουν ἐσένα; "Ἄμα ἀνάλα-
θης ἐπάνω σου τὴν ὑπόθεσιν ἐτελείωσε. Θὰ συνεννη-
θοῦμε τώρα μ' ἓνα δικηγόρο, νὰ ἰδοῦμε τί πρέπει
νὰ κάμουμε πρῶτα καὶ τί ὕστερα.

Βένιερος.—'Α, ἐγὼ ξέρω· Πρῶτα θὰ δώσουμε
παράδες, ὕστερα θὰ δώσουμε παράδες, ὕστερα...

Βάρλας.—Θὰ πάρουμε παράδες. Τὰ χρήματά
σου βέβαιον δὲν θὰ τα χάσης. Θὰ κάμη ἓνα καλὸ
μεγάλο μετὸ ἀξημεῖωτο.

Βένιερος.—(μειδιῶν) Θὰ ἔχω καὶ τὴν εὐγνω-
μοσύνην τῶν ὄρφανῶν.

Εὐτύχιος.—'Η ὁποία θὰ εἰμπορῆ νὰ ἐξοφληθῆ
τοῖς μετρητοῖς (μειδιῶν) ὡς εἶδος τῆς τῶν χρη-
μάτων, τὰ ὁποία θὰ προκαταβάλλετε.

Θεῶν.—Μάλιστα θὰ γυρέψουμε τώρα καὶ τὸκο!
(σοβαρά.) Ἄς εὐτυχήσουν τὰ καίμενα τὰ παιδιὰ
καὶ μεὶς δὲν θέλουμε τίποτε.

Βάρλας.—Μακάρι, γιατί τὰξίζου.

Βένιερος.—Ποῖος ξέρει ὅμως, τί μπορεί νὰ πα-
ρουσιασθῆ. (Ἐργιόμενος) (Πάντα κίνδυνος εἶνε)
Εἶσαι βέβαιος, Παντελῆ, ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι
συγγενεὶς;

Βάρλας.—(ὡσηρῶς) Ἄ, μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ!
Ποῦ; Νᾶ, ἡ ὦρα νὰ μὴ ξέρουμε τὸ συγγενολόγι μας.

Βένιερος.—Αὐτὸς ὁ μυστηριώδης Λαζούρης,
δὲν ἐπαυθρεύτηκε τάχα, δὲν ἔκαμε παιδιὰ;

Βάρλας.—Διάβολε! Ἄν ἔκανε παιδιὰ, θὰ τα
εἶχε μὰζὶ του. Καὶ μακρυὰ νὰ ἦταν, τώρα παιὰ θὰ
εἶχαν παρουσιασθῆ.

Εὐτύχιος.—Ἐκτός ἂν τα ἔστειλε με κανέναν
ἀερίστατο στὴ Σελήνη...

Βένιερος.—(μειδιῶν) Στὴν Ἀμερικὴ ὅλα γί-
νεται. Καλὰ· νὰ πάγω ἐξω μιὰ στιγμὴ ποῦ ἔχω
δουλειὰ καὶ ἔρχου. (λαμβάνει μερικὰ χαρτιά
μαζὶ του καὶ ἐξέρχεται.)

Εὐτύχιος.—Διακόσιες χιλιάδες δολάρια· σὲ νὰ
λέμε ἓνα ἑκατομμύριον πράγμα... Νᾶ, τύχη μιὰ φο-
ρᾶ! Μακάρι νᾶταν καὶ γιὰ μένα...

Βάρλας.—Ἀνάγκη ποῦ ἔχεις ἐσύ.

Θεώνη—(Έγραφα. *λιζομένη τον Εὐτύχιον.*)
 Ένοια σου χρυσέ μου άνυψιέ, κ' έγώ είμαι για σένα. Θά σου δώσω μιá νύφη—μιá έμμορρη, μιá καλή, μιá νοικοκυρά, και με παρὰ μπόλινα... νά σου άξίζη.

Βάρλας.—Τή βρήκε κιόλα τή νύφη ή έξαδελ-
 φη.—Προχθές ήλθε ό άνθρωπος.

Θεώνη.—Βέβαια. Νά, θά τον δώσω τήν άνε-
 ψιά μου τήν Ούρανία.

Βάρλας.—Καίμην.

Θεώνη.—Τί, άσχημη νύφη είναι, τώρα με τήν
 κληρονομία;

Βάρλας.—Άσχημη λέει; Χμ! Άφησε νά μαθη-
 τευθί τὸ πρᾶγμα και θά ιδής ποῦ θά τις κλέψουν, πρίν
 φθάσουν άκόμη τὰ δολάρια.

Εὐτύχιος.—"Α, έγώ δέν θά παντρευθώ για πα-
 ράδες. Άρκει νάγαπήσω μιá κόρη και νά μάγαπήση...

Βάρλας.—Μακάρι νά ήταν στή θέσι σου όλοι,
 νά μπορούν νά το ποῦν αυτό.

Εὐτύχιος.—Δυό είναι αυτά τὰ κορίτσια;

Θεώνη.—Δυό τὰ καυμένα. Η Ούρανία και ή
 Άνθή. Η Ούρανία τώρα θά είναι είκοσι—είκοσιενός
 χρονώ, ύστερα είναι ό Γεώργιος, ένν χρονώ μικρότερος
 και ύστερα ή Άνθή, δεκαζή—δεκαεπτά.

Βάρλας.—Καλά παιδιά...είχαν καλούς γονείς.

Εὐτύχιος.—Και μένουν τώρα στή Σύρα;

Θεώνη.—Ναί: κάθονται μαζί με τήν Άννέτα,
 δέν σου είπα; Τά έχει μαζί της ή πτωχή, έτσι από
 εύσπλαγγία. Ό Γεώργιος ήλθε εδώ νά βρη καμιά
 θέσι, άφ' οὔ έτελείωσε εκεί τὸ Γυμνάσιο. Ό Λεωνί-
 δας δέν μπορούσε νά τον πάρη, τον έσύστησε όμως
 και επέτυχε καλά. Κατορθώνει νά στέλνη και κάτι
 τι στις άδελφές του.

Εὐτύχιος.—Μπαάβο!

Βάρλας.—Νά ιδούμε τώρα, τί θά κάμη ό Λεωνί-
 δας. Πέ τον και σύ κανένα λόγο, Θεώνη μου.

Θεώνη.—Έγώ; Και τί νά του πώ έγώ; Μήπως
 μ' άκούει; "Αν ιδή πώς είναι καλό θά το κάμη μο-
 νάχος του.

Εὐτύχιος.—"Α, κ' έγώ, είμαι βέβαιος, ότι αυτό
 τὸ καλό θά το κάμη... Είναι από εκείνα ποῦ δέν άν-
 τιθάνουν εις τὰς άρχές του—και άν παραδεχθούμε
 ότι δέν κάμη άλλα.

Θεώνη.—"Αχ! (στενάζει). (Άκολουθεί).

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ

Ητο ή φιλολογική έσπερις του παρελθόντος Σαβ-
 βάτου, άληθώς άλασημένης.

Τὸ άρροβόλια της κοινωνίας μας, συνήλθεν υπό
 τήν στέγην του συλλόγου μας, διὰ νά άκούση τον κ.
 Κορομηλάν.

Ό κ. Κορομηλάς, δημοτικώτατος ένταῦθα διὰ
 τών κωμειδούλων του, είναι εκ τών φιλοπονωτέρων

εργατῶν του νεογενήτου δραματολογίου μας. Έ-
 γραψεν, έγραψεν, έγραψε και γράφει με τὰ δαχτύ-
 λια άνούραστος, μονάκριβος, εις τὸ κωμειδούλιον,
 διότι, όσοι τον ήκολούθησαν, άνεδείχθησαν άτυχείς
 μιμηταί μόνον. Γνωρίζει όλα τὰ μυστήρια τῆς σκηνῆς
 και τον σφυγμόν του δημοσίου.

Η «Κάμμα» είναι υπόθεσις ειλημμένη εκ τών ήθι-
 κῶν του Πλουτάρχου. Ως δράμα, είναι θνητόν ή ά-
 θνάταν; Διά νά απορνηθί κανείς, πρέπει πρώτα
 από όλα νά ήνε κριτικός, δεύτερον, νά ιδή τὸ έργον
 από σκηνῆς ή τουλάχιστον νά τ' άναγνώση μόνος
 του (χωρίς νά προσθέτη ή νά άκριση τίποτε ή ά-
 παγγελία του γράψαντος).

Έπαφίνοντες τὰς κρίσεις, εις κανένα Έλληνα
 Σαρτζι, περιορίζομεθα, νά σκιαγραφήσωμεν τήν υπό-
 θεσιν του δράματος, όπως τήν άντέληψθημεν. Άλλά
 δέν δυνάμεθα ή νά εύχαριστήσωμεν τον κ. Κορομη-
 λάν, ό όποιος μάς έχάρισε μιάν τοιαύτην έσπερίδα.

«Κάμμα». Δράμα εις πράξεις τρεις.

Δυό ήρωες έχει νά επιδείξη ή Γαλατία. Είναι τὰ
 όπλα άμφοτέρων νικηφόρα και ή άγάπη της πατρί-
 δος, θερμίζει τὰ ήρωικά στήθη των.

Άλλά και οι δύο άγαπών του γηραιού βρέννου
 τήν θυγατέρα Κάμμαν.

Η ωρσία Κάμμα, άγαπή τον Σίνατον του όποιου
 και καθίσταται σύζυγος. Άλλ' αϊφνης, επιστρέφει
 ό Σινόριξ, όστις έπεράτωσε νικηφόρος τήν έστρα-
 τεϊάν του και νομίζων έλευθέρην τήν Κάμμαν, όμιλει
 περί του έρωτός του.

Άκούσας δέ εκ του στόματός της, ότι είναι σύζυγος
 άλλου, φρονεί εις τήν άγοράν τον Σίνατον και ζητεί
 βίξ νά άπάση τήν Κάμμαν, ή όποια ήρωϊκώς άνθί-
 σταται, σώζεται υπό του ιερέως της Άρτέμιδος,
 όστις με βροντώδη φωνήν, λέγει:

— Η Κάμμα είναι της θεάς ίέρεια.

Είνε έτοιμα όλα, διὰ τήν ιεράν τελετήν, κατὰ τήν
 όποιαν ή Κάμμα ή άπαρηγόρητος σύζυγος, θά γείνη
 ίέρεια της Άρτέμιδος.

Λέχεται εύγνωμόνως, άλλ' όταν ό ιερεύς κατὰ τὰ
 νενομισμένα, λέγει, ότι έξω του ιερού, πρέπει ν' ά-
 κρίση όλα τὰ ανθρώπινα πάθη, ή ίέρεια διστάζει, δέν
 δύναται ν' άρίση έξω του ναῦ τὸ μισός της, δέν
 δύναται...

Ένώ ή Κάμμα πλκίζει άκόμη, οι στρατιώται του
 Σινόριγος ίεροσύλλως επιτίθενται, δεσμεύουν τους ιε-
 ρείς και άρπάζουν τήν Κάμμαν.

Ό Σινόριξ όμιλει περί του έρωτός του και θέλει
 νά τῆς προσφέρει τον κόσμον όλον, αίματόγηρτον κ'
 εκείνη με περιφρόνησιν λέγει:

— Έάν τὰ δάκρυά σου πέσωσι χαμκί, φρικώδη
 τέρατα ή γη θά έξεμέση.

Έπί τέλους, άποφασίζει ν' αυτοκτονήση, όριζο-
 μένη, ότι δέν θά τήν λάβη παρὰ νεκράν.»

Ό Σινόριξ άπειλεί, ότι θά φρονέση τον πατέρα της
 και μόνον όταν βλέπη τήν πολίαν του γηραιού βρέν-
 νου κεφαλήν υπό τον πέλεκυν, ή Κάμμα συγκατανεύει.

Και ούτως εκπληρούται εκείνο τὸ «είνε γυνή, θά
 κύψη» του Σινόριγος.

Εις τήν πλατείαν της άγορῆς, περιφέρει τήν δι-
 πλὴν νίκην του ό Σινόριξ, λέγων, υπερηφάνως:

— Στεφανούμαι βασιλεύς και λαμβάνω σύζυγον
 τήν Κάμμαν.

Ως νά ήτο αυτό τὸ Ζενίθ τῆς εύτυχίας του Γα-
 λάτου ήρωος.

Οί ιερείς, άρνούνται νά τελέσωσι τον γάμον του
 ιεροσύλλου.

Αϊφνης παρουσιάζεται ή Κάμμα άγαπώσα, θω-
 πευτική και όμολογούσα, ότι εις τήν ψυχήν του
 Σινόριγος, τήν ιδικήν της άνευρίσκει ψυχήν. Λέχε-
 ται νά τελεσθί ό γάμος, εκεί όπου έφρονέθη ό πο-
 λυγαπήτος Σίνατος.

Τότε ό Βοίνδαξ, φίλος άδελφικός του Σίνατου, κα-
 ταράττει τήν Κάμμαν, ή όποια εύθεθείσα επί τινας
 στιγμάς μόνη μετ' αυτού, μανθάνει ότι έχει σκο-
 πόν νά έκδικήση τον φίλον του και φρονέση τον ιερό-
 σύλλον διὰ του πέλεκως.

"Α... εκείνη άρνείται και έκτυλίσσει άπέναντι
 του έκπληκτου Βοίνδακος τὸ σχέδιον της έκδική-
 σεώς της και τήν κωμωδίαν τήν όποιαν παίζει «Ό
 Σινόριξ μόνον υπ' αυτής πρέπει νά φρονεθί».

Άλλ' ό ήρώων βρέννος, όστις ήκουσε τήν συνδιά-
 λεξιν, είναι προπαντός Γαλάτης και υπέρ πάντα άγα-
 πᾶ τήν Γαλατίαν, ή όποια στερηθείσα του ενός
 έρείσματός της, στηρίζεται τώρα όλη μετ' έμπιστο-
 σύνης επί του Σινόριγος. Όρκίζεται, ότι θά προδώ-
 ση τὸ σχέδιον.

Η έμφάνισις του Σινόριγος, διαλύει τήν συνά-
 θροσιν και ή Κάμμα παίζει πολύ επιτυχώς τήν
 κωμωδίαν της, ότι ή μήτηρ του Σινόριγος, ή όποια
 ήκουσε τὸ σχέδιον της Κάμμας, κραυγάζει:

— Μην τήν πιστεύεις, βασιλεύ, τον θάνατόν σου
 θέλει.

Άλλ' ό ήρωος έτάραξε τὸ λογικόν του Σινόριγος,
 όστις άπωθει ως βλάδιουργον τήν μητέρα του και θέ-
 λει ν' άκούση από της Κάμμας τὰ χειλη τήν αλή-
 θειαν.

Τὰ χειλη της Κάμμας, έξκαλούθουν ψιθυρίζοντα
 λέξεις τρυφερᾶς και ή μήτηρ άποδιώκεται, ένθ' έλεγε:

— Τον πατέρα της έρώτησον, είναι βρέννος και
 δέν ψεύδεται αυτός.

Η Κάμμα, έρριψε δηλητήριον εις τὸ ποτήριον του
 μελικράτου, από του όποιου έπρεπε νά πείουν κατὰ
 τήν τελετήν οι νεόνυμφοι και ό Σινόριξ πίνει τον
 θάνατον, ένθ' αισθάνεται τον έαυτόν του τῶσφ μέγαν,

ώστε οι έχθροι, τους όποιους έως τώρα κατετρόπωσε
 δέν του φθάνουν, άλλα θέλει και τον Άννίθαν νά
 άναστή εκ νεκρών και εκείνον νά τον συντρέψη και τὰ
 όρια της Γαλατίας νά τὰ επεκτείνη μακράν, πολύ
 μακράν.

Η Κάμμα τον βλέπει με χαράν και ένθ' τήν εύρί-
 σκη ό Βοίνδαξ ώχράν, εκείνη ψιθυρίζει, χωρίς νά ά-
 ποσπάτη τὰ βλέμματά της από του θύματός της.

— Έκείνον βλέπε.

Άρου ώχρηξ και αυτός, άρου ύποφέρει, πώς είναι
 δυνατόν, εκείνη, ή σύζυγος του Σινάτου, ή πιστή,
 νά αισθανθί τους ίδιούς της πόνοους; έντροπᾶ εις τήν
 άγωνίαν του Σινόριγος.

Ό Σινόριξ έπεσε και όταν ένόησε τήν χείρα, ή ό
 ποία τον έδηλητηρίασε, θέλει νά έκδικήθί, άλλ'
 εύρίσκεται μόνος και έκπνέει εις τὰς άγκαλάς της
 μητρός του. Όλοι άποφεύγουν τον άνθρωπον, ό ό-
 ποίος διὰ της φρίκης έκυριάρχησεν.

(Ό Πλουτάρχος εις τῆς έκπνεύσεως Κάμμας τὰ χειλη,
 αυτές τὰς λέξεις θέτει:

"Ταύτην τήν ήμέραν, ό άνερ, προσμένουσα έξων άνι-
 ρῶς. "Ητανάμην γάρ ύπέρ σου τὴν καλύτερον άνθρωπον.
 Σοί μὲν βίου, τούτω δὲ θανάτω κοινωνός ήδώς γενομένη»).

Μία γηραιά φωνή, λέγει μιάν αλήθειαν

Τῆς Γαλατίας τὰ τέκνα τὰ ήρωϊκά, τὰ πάθη
 τὰ συνέτριψαν δυστυχῆς Γαλατία!!!

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(Συνέχεια σελ. 32).

Οί μαύροι όφθαλμοί της Ίσαβέλλας έλαμπον εις
 τὸ σκοτός. Έμάντευε, φρίσσουσα από κρυφόν χαράν,
 τήν ψυχήν της κόρης ένόπιον της άποκαλύψεως
 ταύτης και σκληρά ίκανοποίησις τήν έπλημύ-
 ρησε επί τῆ ιδέᾳ ότι ένόργει διὰ τον άποχω-
 ρισμόν της Αίλιαν από του Ροβέρτου... Η όρχή-
 στρα άντήχει με τόνους σθεναρούς και ταχείς ήδύ-
 νατο νά όμιλή χωρίς φόβον νάκουσθί και υπ' άλλ-
 λων. Με βραδείαν χειρονομίαν, άναπτύσσουσα τὸ ρι-
 πιδίόν της, έξκαλούθησε:

— Άλήθεια, δέν σᾶς έφάνέρωσεν εξ άρχῆς ό Ρο-
 βέρτος τί έπερίμενε από σᾶς; είναι περιέργον!
 Διότι, επί τέλους, δέν τον γνωρίζετε και πολλά
 είμφορείτε νά υποθέσετε... Πιστεύω ότι θά κάμω
 πρόνυμα νά διορθώσω τήν άμελείαν του. Φανταστήτε
 λοιπόν ότι ό Ροβέρτος γράφει ένν μυθιστόρημα, εις
 τὸ όποιον του έγκραϊάξεται ένας τύπος ζένης νεάνι-
 δος. Βεβαίως πιστεύω όπωσδήποτε νά ήκούσετε
 όλίγον περί του τρόπου της έργασίας του! Ξε-
 -

ρετε ότι σπουδάζει όσον μπορεί περισσότερον τους χαρακτήρας του από τό φυσικόν, και τά πάντα τάχιστα διδάξαι μέλει τήν κλάσιν τή πρόσωπα, μη, όποια τού φαίνονται ή εντάρασις των ήρωων και ήρώιδων, πού θέλει να δημιουργήση...

Η Ισθβέλλα έτακμάτησεν επί δευτερόλεπτον ζητούσα να παρατηρήση εις τό σκότος τό πρόσωπον της Αλίαν. Η νέξ δέν έσκέλευσε· άλλ' έκράτει σφικτά ήνωμένως της χείρας της, τήν μίαν επί της άλλης· και τά μεγάλα της μάτια έφαιναν προσηλωμένα επί της Ισθβέλλας με βλαβήν προσοχήν.

— Και λοιπόν, Κυρία; τήν ήρώτησε.
— Και λοιπόν, αγαπητή μου, αφ' ης ήμέρας ή Ροβέρτος με κατέστρεψε ένήμερον των νέων του φιλολογικών σπιδίων, τόν υπέχρεωσα να έλθω εις τό Νονεγ να μελετήση εδώ τας ξενάς νεανίδας... και αντιμεσίθη επαρώς πού ηκολούθησε τας συμβουλίας μου... αφού εώρας ος εις τόν δρόμον του.

— Θέλετε να ειπήτε, Κυρία, ότι ο κ. Νορβή μου έκαμε τήν χάρην να με θεωρήση ως μοντέλο του... και ειμαι υπό τήν διαθεσιν της περιεργίας του.

Η φωνή της έδονετο από μυχόν φαιάσιν, και ή Ισθβέλλα έμυνησεν ότι τήν ήγγισεν εις τήν ψυχήν της, εις τήν υπέρβατον αξιοπρέπειαν της, και κρείλιαντος εξακολούθησε.

— Έν πρώτοις ο κ. Νορβή, ος θεωρεί, αγαπητή ή Αλίαν, σάν ένά μικρό χαρακτηωμένο μοντέλο, τό όποιον τού επιτρέπει να εισδηή εις τήν ψυχήν του κατά τόν χειρότερον τρόπον, παρ' όμαυ πού πολύ σιμάνει δια τόν συγγραφέα μου, ος παρακαλώ να τό πιστεύσετε. Θά κερδίση μεγάλην επιτυχίαν τό βιβλίον του.

— Ούτως ώστε άρσώ τά μοντέλα πληρώνονται, καθώς πληροσορμήαι, δέν έγω άλλο παρά να τού ζητήσω τόν μισθόν μου, ειπεν ή Αλίαν ένεβελισα ολόβη επάνω και ως να ήσθνατο ένά σφίξιμον εις τήν καρδίαν ή ως να έσπανε κατ' τι πού ολίγον ώραν πριν ψάλλει σάν πουλά μέσα της.

Η Ισθβέλλα ανεστέκασεν έλαφρά τούς ώμους της· ακανετρέχης φλύξ έλαμπε εις τό βλέμμα της.
— Θεέ μου, με τί τραγικόν τρόπον παρνετε ένά πρ' όμαυ τόσον άπλούν και τό όποιον μόνον να ος κολακηνή έπρεπε... άπλουστατα ή άποθανντισθή από τό νέον έργον του Ροβέρτου.

Έτακμάτησεν πάλιν. Ίσως άπερίεμεν μίαν άπάντησιν, μίαν λέξιν της Αλίαν δια να λαβή τήν βεβαιότητα ότι είχαν άποτελειώση τό κακιστεπιτικόν της έργον. Αλλ' ή νεκράς ζωνικήθησε, και ή Κ. de Vianne διεκρίνε μόνον διακαρφομένην επί της βαθυμάνου νακτός τήν λεπτήν κακτομήν της όποιός ει γρημική είχαν προσλάβη άφνης παράδοξον ακαμψίαν.

Με τήν φωνήν της, ολίγον ψαλωμένη, ή Ισθβέλλα επανέλαβε:

(Ακολούθει.)

είνε. Χορεύει γίνη από τόσα άλλος λόγος για τήν άξία τους ή τά εκατόμιατά τους, εινε καλό να μιθυνηται, πως τά διαμικτα χυτά, έργα ένός άγνωστου στυ λεγόμενου θεατρικού κέσμο και τό συλλογόν των «δραματικων συγγραφέων» δέν είναι σε ίσχύους γραμμένα, μήτε πρ' όφιδες· ύπόθεση καλή—καλά δέν έργον, ή γλώσσα τους εινη χυδαία· τά πρόσωπα τους άρρωστα· καθέστω δέν τά δυναμόνει· έως δέν έχουν και λύση... και κοντά σ' ολ' αυτά μια άγνωστη νεμοκλήρα έχει γράψει τόν πρόλογόν τους...

Τό βιβλίον αυτό θά πυλιθη ή σε κοινή έκδοση δραχμές δύο, και σε πολυ καλή δραχμές τρεις και μιπή. Όποιος ύστερ' απ' αυτά θελήσει να θυσιάσει δυο ή τρισήμισι δραχμές, θά τόν παρακαλέσω να γράψει τόνομα του στήν άγγελία και να με τή στείλει μαζί με τή συνδρομή του.— Αθήνα. Φλεβάρης. 1896.

σο Και ή εν τή πύλει μας γνωστός λόγιος κ. Ι. Π. Ίωαννίδης αναγγέλλει: τό Κοινωνικόν του πανόραμα» ήτοι: διαγμάτα εικονογραφημένα έκδοθησόμενα περιδικώς εις δωδεκά τεύχη από κ. Μαρτίου.

σο Ματά τού παρόντος φυλλάδιού μας λαμβάνουσιν οι άναγνωστα μας άγγελίαν τού γνωστου δ' ευθυντού της «Διαπάσης των παιδων» κ. Ν. Π. Παπαδόπουλου, δι' ης άγγελιεται ή προσεχής έκδοσις έργου, τού όποιου ή έλλειψις ήτο τόσον επισημητή, δηλ. θεάτρον παιδικόν, ήτοι διαλόγων μονολόγων και δραματικών δι' έρατάς Σχολείων και Οικογενειών». Αν λαβή ύπ' όψιν ότι τό έργον αυτό οφείλεται εις τόν κάλλιον τού έξόχου μας καλλιτέχην κ. Γρ. Ξενοπολίου, εινα βέβαιον ότι δέν θα έχουν πλέον άφορμήν οι διδασκαλοι και διδασκαλίσσαι να παραπονωνται· αρκεί να τό υποστηρίζουν δένοντες και υπό τό πνεύμα τό όποιον τόσον ορθως διατυπώνει ή άγγελία. Προς κοινήν ευκολίαν τό γράφειον της «Ψυχο» αναλαμβάνει δια τήν όλαν μας τήν έγγραφήν των συνδρομητων, τήν άποστολήν τού αντιτύπου και τήν παράδοσιν ενταύθα των βιβλίων.

« Απο τας επερχόμας, οι συνδρομηται άποστέλλονται προς τόν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον κ.τλ. εις Αθήνας.»

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Πρό καιρού ή «Μικρά Έφημερίς» των Παρισίων είχε προκηρύξει διαγωνισμόν δια τήν συγγραφήν επισυλλιδος, έργου «δι' τας πολλους» όπως θα λέγαμε· έμεις εδώ, προσέφεμε δε δια τό πρώτον εκ αυτων 50 000 φράγκα δια τό δεύτερον 40,000 δια τό τρίτον 35,000 και δια τό τέταρτον 30,000 ήτοι κατά μέσον όρον 39,000 φράγκα κατά μυστηρόμακ. Δέν αμφιβάλλω ότι ολοι εδώ εξαπλήγησαν. Και όμως ή αυτή έφημερίς πληροφονει εις τούς τακτικούς προμηθευτάς της: τούς Richebourg, Jules

Mary, Xavier de Montépin και λοιπούς 50,000 φράγκα τουλάχιστον κατά μυστηρόμακ· οι ίδιοι δε κατόπι δι' άλλων έκδόσεων των αυτων έργων κατορθώνουν να κερδίσουν περισσότερα από τά διαπάσια.

Αλληθ ήρωσορμίζε!

Παρατηρείται όμως τό εξής παράδοξον: τά έργα δέν πληρώνονται αναλόγως της αξίας των. Η τέχνη έχει πολύ ολίγους θεαματάς ή μάλλον πολύ ολίγοι είναι εκείνοι πού μπορούν να νοήσουν ένά έργον αξίον λόγου. Ό ποιητής κόσμος κατονομασός από τή δουλειά ολη τήν ήμέρα δέν έχει ούτε τόν απαιτούμενον καιρό ούτε και τήν διαθέσιν να έμμεθονη. Έχει δε οφέεις τόσο αντίθετους από εκείνα πού τού προσφέρει ή τέχνη ώστε τά βραβεύεται ήτοι λοιπόν τις φιλλιδάδες εκείνα τα επισύλαμα μυστηρόματα, με σκατωρους, κατοχεύσεις, ναυραναστάσεις κ.τλ. δια να περσση μια—δυο ώρες πριν κομηθή ή καλύπτει δια να νοστάξη.

Καρίμενη φιλολογία· πού κατανττασε... και νταντά.

Έκτός των επισυλλιδωγράφων μετζή των όποιων πρωτερον αυτοι πού ανέφερα παρακάτω και από τούς όποιους ή καθείς κερδίζει εκατόν έως εκατόν πενήντα γιλιάδες φράγκα δια καθέ έργον εκερδίζαν και κερδίζουν πολλά οι τού ειδους των Λουμά. Ό Ίούλιος Verne δέν ζει· και κύτός τί κερδίζει.

Τήν επάθε όμως ή Ίούλιος (Μαρ) από εκεί πού εκερδίζει με τό εμπόρεμα του τόσα θέλησε να γράψη και άλλους και τό έπέτυχε τό «Miscricorde» εινα έργον πολύ νόστιμο. Και όμως προς έκδικησι ως φαίνεται ή τέχνη εδέωξε τό χέριμα. Σηδόν τίποτε δέν εκέρδισε απ' αυτό.

Πιστεύω ότι τό ήθικό κέρδος δέν θα τόν δελάσει εις τό μέλλον και μάλιστα σταν ακούση (ήγ) βέβαια απ' έμην) ότι ο συνάδελφος του Richebourg εις 25 ετη εκέρδισε... 1.500.000 φράγκα!

Αλλη παρατηρήσις: τά (αίσχρα) έργα δέν κερδίζουν ούτε οι έφημεριδες τά δέγονται ούτε οι εκδόται, μόνον εις τό Βέλγιον εινα δεκτά.

Μεταξύ των αξίων λόγου συγγραφέων ή Zola και ή Daudet κερδίζουν τά περισσότερα. Ο πρωτος εις 250,000 φράγκα κατ' έτος και ή δαυτερος εις 100,000.

Τό 1896 ή προσωπολογία του Zola με τό προσεχές έργον του «Ρομην» ανέφχεται εις 280,000 φράγκα.

Μεγάλα ποσά! Και όμως εμπόρεσσαν να κερδίζουν

ζουν πολύ περισσότερα ἢν εἴξουν ὀλίγη κερδοσκοπία. Τούς πνίγουν κυριολεκτικῶς οἱ ἐκδόται των, οἱ ὅποιοι κατήντησαν ἐκατομμυριῶχοι. Σ' αὐτό ἐρημίζετο ὁ Βίκτωρ Hugo. Αὐτός σχετικῶς πρὸς τοὺς συναδέλφους του ἦτο τελείως ἐξνταθελώνης.

Τόσα χρήματα! Τώρα μόνον ἐννοῶ διατί ἐπλάσθησαν ἡ γυναικες: διὰ νὰ ἐξοδεύουν τὰ χρήματα τῶν ἀνδρῶν.

Δὲν τὰς ἐφθάναν τόσα καὶ τόσα μικρὰ γούττα τους πού ἀποροροῦσαν ἀκετά. ἐφκντάσθησαν τώρα νὰ ντύνουν καὶ τὰ σκυλάκια τους. Καὶ λοιπὸν τὰ ἐνδύουν μὲ ἐπανωφοράκια κομμένα κατὰ τὸ ὑπόδειγμα (ὑποθέτω ὅτι ὑπάρχουν ἰδιαιτέρα σιγουρίνια) σὺ πλάι μὲ μικρούτσικη τζέπη διὰ τὸ μανδύλακι—ὄχι κανένα κουρέλι—ἀλλὰ καλοκεντημένο καὶ μοσχομυρωδάτο. Τὰ φοροῦν παπούτσι καὶ γαντάκια (μὲ δέρμα τῶν ὁμοίων των) καὶ ὅλα αὐτὰ, διὰ νὰ ἀναγκασθῇ ὁ πολὺς Max Nardau νὰ γράψῃ ἄλλους δύο τόμους «Ἐκφυλισμοῦ» τῶν... σκυλῶν τώρα.

Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι μ' αὐτὸ τὸ κρῦσ τόσα φτωχὰ πλάσματα τρέμουν ἀπὸ τὸ κρῦσ, σὺν πῶς ἐγράφε ἕνας καυμένος ποιητής!

Μήπως εἶναι αὐτὸ ἡ χριστιανικὴ δικαιολογία τοῦ ντακολτέ;

Ἡ καυμένες, αὐτὲς ζεντύνονται... λίγο διὰ νὰ ντύσουν (τοὺς ὁμοίους των κόντεψα νὰ πῶ συγγνώμην) τὰ καυμένα πλάσματα πού δὲν ἔχουν στόμα νὰ μιλῶσιν!...

Ἐπάρχει καὶ μία θεωρία ὅτι, ὁ ἐκφυλισμὸς εἶναι ἡ πρόοδος, ὅπως τὴν ἐννοοῦμεν ἡμεῖς.

Ἐὰν ἀκούς τὸν Τόλστοη πρέπει νὰ κἄμωμεν τὸ ἐναντίον ἀπὸ ὅτι γίνεται: αὐτὸ λέγει εἶναι ἡ πρόοδος. Μὲ ἄλλους λόγους διὰ νὰ τὸ πῶμε πειὸ σκεπαστὰ, ἕνα εἶδος Νιρβᾶνα.

— Ἄ! αὐτὸς εἶναι τρελλὸς φωνάζουν οἱ περισσότεροι καὶ μ' αὐτοὺς ἀναγκάζομαι κ' ἐγώ. Διότι εἰς τὴν ἐποχὴν μας πρέπει νὰ κολουθῆς τοὺς πολλοὺς διὰ νὰ εἶσαι κάτι τι.

Λοιπὸν: «Ὁ ἐκφυλισμὸς» (αὐτὸ πού γίνεται) εἶναι πρόοδος. Καὶ ἡ γυναικες πού ἀφῆκαν τὴ ζεστέ τους κωχίτσα καὶ τὰ τρυφερὰ χὰδια καὶ μιμοῦνται τὸν ἄνδρα προσδεύουν.

Στὸ Helsingfors μιὰ κυρία ἐγινε δικηγόρος. Ἐπερησπίσθη μιὰν ὑπόθεσι στὸ δικαστήριον καὶ τὴν ἐκέρδισε.

Εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα βῆμα πρόοδου. Τὸ κακὸν εἶναι ὅτι ὡς τώρα ἡ πρόοδος των ἐγκτεται εἰς τὴν πιστὴν ἀπομίμησιν. Κατὰ ταῦτα:

«Ὁ παπαγάλος εἶναι ὁ πῖο προσδευμένος στὴν γλώσσᾳ» Ἐ; τί λέτε;...

Μιλοῦσα γιὰ μὸδες παρκαπάνω καὶ θυμήθηκα τὸν Νάνσεν. Εἶναι καὶ αὐτὸς τώρα τῆς μὸδας ὕστερ' ἀπὸ τὴν σπουδαιότητην ἀνακάλυψιν πού ἔκαμε. Ὀλάκε-

ρη ἡ δόξα τῶν προηγουμένων δυστυχῶν ἐκδρομῶν θὰ στολίσῃ τὴν ἰδικὴ του ἀποθέωσι. Παιδί ἀκόμη διεκρίνετο ὡς πρώτης ταξέως sportman. Φύσει ζωηρὸς ἐλάμβανε ἐνεργὸν μέρος εἰς ὅλα τὰ τοιαῦτα γυμνάσια χωρὶς μ' ὅλα ταῦτα νὰ καθυστερῇ ἀπὸ τὰς σπουδὰς του. Μόλις εἰκοσιτριῶν ἐτῶν εἶχεν ἀναγορευθεὶ δάκτωρ τῆς φιλοσοφίας παρὰ τοῦ πανεπιστημίου Χριστιανίας. Ἐκάμε κατόπιν μιὰν ἐκδρομὴν στὴν Γροιλανδία καὶ ἀφοῦ ἐπέστρεψε συνέλαβε τὸ τολημρὰ σχέδιον, πού τὸν ἐδόξασε τόσο πολὺ.

Ἐπὶ τρεῖς ἔτη ἐπιστατοῦσε εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ πλοίου του. Τὸ εἶδος τῆς ζυλικῆς, πού μετεχειρίσθη καὶ τὸ σχῆμα τοῦ σκάφους ἐδειχτε πῶς ἦταν ἔργον βαθείας μελέτης παγωδρομικῆς...

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐπέτυχε καὶ ἀφοῦ ἐπέτυχε, θαρρῶ, ὅλα ἦσαν καλὰ (ὀλίγος ἰησουῆτισμός).

Γ. Γ. Κάρ.

Ἐκεῖνος: Ὁ ἔρως μου φιλάτη, εἶνε ἄπειρος ὡς ὁ ὠκεανός.

Ἐκεῖνη: Τὸ πιστεύω διότι μοῦ φέρει νευτίτσιν.

Μεταξὺ ἱατροῦ καὶ ἀσθενοῦς*

Παιδί μου, ἂν θέλῃς νὰ γείνης καλὰ νὰ μὴ δουλεύῃς μὲ τὸ κεφάλι.

Ἄχ, ἀδύνατον εἶμαι κουρεῖς.

Α.Θ.Π.

Ἀλλυλογραφία.

κ. Κ. Μιγ. Λίβερπουλ.— Σὺς ἐγράψαμεν πρὶν νὰ λάβωμεν τὴς 2 τελευταίας σας ἐπιστολάς. Σὺς στέλλομεν παραπεσόντα φυλλάδια κατὰ τὴν νέαν διεύθυνσιν. Μυρίας εὐχαριστίας διὰ τὸ σταλέν.

κ. Κ. Πασσαγ. Καρδαμύλην Μάνης.— Σὺς ἐγράψαμεν, εἰδοποιήσατέ μας περὶ παραλαβῆς καὶ φύλλ. Πάντοτε περιμένομεν.

κ. Γ. Καμύς. Ἀθήνας.— Λαμβάνετε φύλλον; δὲν ἔρχομεν ἀκριβῶς διεύθυνσιν σας; Περιμένομεν νὰ μῆς στείλατε καὶ καὶ σέτε.

Εἰς κτίνας τῶν συνδρομητῶν μας Ἐνταῦθα.— Τὴν Ἀπογευματινὴν θὰ τὴν ἐξηγήσωμεν εἰς τὸ προσεγὲς φύλλον.

κ. Γ. Ρ. Ἀθήνας.— Διὰ κ. Χ. Σ. συνδρομὴ καὶ ἐπισκεπτήρια ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.—

κ. Κ. Πύργου.— Ἐπιστολὴ ἐλήφθη: ἡ ἠχώ σας εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς ἐνθουσιασμὸν σας.—

κ. Μ. Κ. Ἐνταῦθα.— Ὁ Ἄλφονσος Δωδὲ ἐγεννήθη τῇ 13 Μαΐου 1840 ἀγνοῶ πότε ἐνυμφεῦθη ἄλλως τε ἡ ἱστορία δύο ἡμερομηνίας ἀναγράφει πάντοτε ἡ δευτέρα, εὐχομαι νὰ εὑρίσκηται πολὺ πολὺ μακρὰν διὰ τὸ θαρροστερὲς τέκνον τῆς ἀγαπητῆς Γαλλίας. Ὁ Ἰβάν Τουρκένισ ἐγεννήθη τῇ 9 Νοεμβρίου 1818 καὶ ἀπέθανεν εἰς Γαλίαν τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1883. Τὰ ὄσπ' του τὰ σκεπάζει γῶμα Ρωσσικόν.

κ. Γ. Χ. Μόσχων ἡ σία.— Συνδρομὴ ἐλήφθη: ἀνυμένομεν ὑποσχεθέν.—

Εὐσεβῆ. Ἐνταῦθα.— Αἱ εἰκόνας τοῦ ἐκκλησιδίου τοῦ πτωρχομαίου, εἶνε ἔργα καλλιτεχνῶν τοῦ Ἁγίου Ὅρουσ δαπάναις τῆς γῆρας Γ. Ζαρίση.

κ. Γ. Α. Β. Βενετία ν.— Συνδρομὰ ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.

Οἱ ἐν Ἀγαθουπόλει συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐπιδώσωσι τὴν συνδρομὴν των τῷ κ.Θ. Κυριακίδῃ.